

15 JULI 1928

No. 14

33e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

Arvan Linger Springer

Een iegelijk dan die mij belijden zal voor de menschen, dien zal ik ook belijden voor mijnen Vader die in de Hemelen is.

Mattheüs 10 : 32.

WIE IS DE MEESTE?

door JOHN P. LILLYWHITE.

Na de verheerlijking op den berg, daalde de Meester met Petrus, Jacobus en Johannes af en voegde zich bij de andere discipelen. Zij werden tegemoetgekomen door een diepbedroefd vader, die den Meester smeekte zich over zijn eenig kind te ontfermen, dat met een onreinen geest beziel was. De discipelen hadden reeds geprobeerd den boozen geest uit te werpen, maar hadden jammerlijk gefaald vanwege hun gebrek aan geloof en nederigheid. Jezus bestrafte den duivel, verdreef hem uit het lichaam van den jongen en bracht hem gezond en wel tot zijn vader terug.

Vermoedelijk had het feit, dat Christus slechts drie Zijner discipelen mee den berg op had genomen een gevoel van afgunst in de harten van de anderen opgewekt en deze geest van afgunst had ongetwijfeld medegewerkt hen onbekwaam te maken om den vader te helpen. Hun mislukking om hulp te verleenen aan het bezochte kind, was een van die nimmer falende bewijzen van de onbekwaamheid van den mensch om de kracht, het geloof en de liefde van God te genieten als zijn hart vervuld is met afgunst en jaloezie. Want deze twee zware zonden ontdoen den mensch van zijn macht en maken hem ongeschikt voor den liefdevollen dienst van den Meester. Afgunst is een ziekte der ziel, die al de fijngevoelige eigenschappen van liefde vernietigt en het hart zonder liefelijke sympathie en vriendelijkheid laat. Afgunst is een middel, dat de zielskracht verdooft. Zij is een groote zwarte „hypotheek” op al de fijnere deeltjes van het karakter.

Nadat de Meester het bezochte kind had genezen, ging Hij met Zijn discipelen naar de stad Kapernaüm en onderweg sprak Jezus over Zijn toekomstigen dood, lijden en opstanding. Hij ving een tamelijk driftig gesprek op van de discipelen, die achter Hem liepen. Toen Hij te Kapernaüm in het huis aangekomen was, keerde Hij zich tot Zijn discipelen en zeide: „Waarvan hadt gij woorden onder elkander op den weg?” Voor ongeveer drie jaren was Hij voortdurend met hen geweest, had getracht om in hun harten te prenten het geloof in de schoone beginselen van Zijn Evangelie en hun de voornaamste deugden te onderwijzen, waaronder nederigheid misschien wel de grootste was. Want daaruit vloeit al het andere voort. Het schijnt haast wel, dat Hij bijna had gefaald om hen die les in het hart te brengen, want zelfs in deze laatste dagen van Zijn leven op aarde moest Hij van Zijn getrouwe volgelingen hooren: „Wie zal de meeste zijn?” En Hij moest hun wederom de les herhalen, waarin Hij hen gedurende drie jaren had onderwezen. Hij beantwoordde hun vraag op een treffende wijze, door een klein kind in hun midden te stellen en te zeggen: „Zoo wie een van zoodanige kinderkens zal ontvangen in Mijnen naam, die ontvangt Mij; en zoo wie Mij zal ontvangen, die ontvangt Mij niet, maar Dien, Die Mij gezonden heeft. Want wie de minste onder u allen is, die zal groot zijn”.

Zulk een mededeeling moet wel den geheelen loop hunner gedachten hebben gewijzigd. Om te vernemen dat de weg om groot te worden, nederigheid was, de weg om verhoogd te worden, vernedering, de weg om in God's oogen groot te zijn, kinderlijkheid, was inderdaad een openbaring voor hen. Zij hadden droomen gehad van keizerrijken en heerschappij, plaatsen van macht en gezag in het nieuwe stelsel, hetwelk de Messias zou inwijden. En nu werd hun verteld, dat de weg om zich voor de hoogste plaatsen te bereiden, de laagste was — een dienstknecht voor allen te zijn.

„Wie zal de meeste zijn?” Deze vraag en het verlangen de meeste te zijn, heeft steeds van af den beginne aanleiding tot twist gegeven. Het heeft den ondergang van Lucifer veroorzaakt in de Hemelsche raadsvergadering. Het heeft de hemelen doen schudden en is oorzaak geweest, dat een derde gedeelte van de hemelsche schare zijn eersten staat heeft verloren en uit zijn hemelsche verblijfplaats is geworpen. Het heeft vriendschap na vriendschap, partij na partij en vereeniging na vereeniging schipbreuk doen lijden. Het heeft menschen en naties van elkander vervreemd en is de groote oorzaak geweest van verwoestende oorlogen.

Waarschijnlijk is er geen moeilijker les te leeren, dan de les van nederigheid. In de school der menschen wordt zij niet geleerd, slechts in de school van den Meester. Zij is de meest zeldzame van alle gaven. Heel zelden vinden wij een man of een vrouw, die gewillig is de voetstappen van den Meester nauwgezet en in zacht-

moedigheid en nederigheid te volgen. Ik geloof, dat het de moeilijkste les was, die de Meester had te geven, toen Hij hier op aarde was, omdat de mensch onwillig is dienstbaar te zijn; onwillig om de mindere plaats te nemen; onwillig om te volgen; onwillig om voor den Heere door het stof te gaan. Bijna alle menschen zijn geneigd om op de hooge plaatsen te willen zitten; zij wenschen gezag en van de menschen gezien te worden. En zoodra zij gezag krijgen, beginnen zij onrechtvaardige heerschappij uit te oefenen en verdrukken hen waarover zij presideeren. Jezus, Die ten volle de neigingen en de harten der menschen verstond, zeide op zekere gelegenheid: „Leert van Mij, dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart”. Hij was het voorbeeld. Hij teekende den weg naar grootheid en beval een ieder Hem te volgen.

De methode van den Meester stond ongeëvenaard en verschilde van degenen, die om Hem heen waren. Zijn voorbeelden waren altijd concreet en Zijn gelijkenissen vol wijze lessen. Heeft U ooit overwogen, waarom Hij zeide: „Leert van Mij”. Hij had wel kunnen zeggen: „Leert van Mij, omdat Ik de meest bekwame denker van den tijd ben. Ik heb wonderen verricht, die geen ander ooit heeft verricht. Ik heb Mijn macht en bekwaamheid op duizenden manieren laten zien. Ik draag den titel van den Grooten Ik Ben”.

Maar neen, de reden, die Hij gaf was, omdat Hij „zachtmoedig en nederig van hart” was. Dat was de reden der redenen en de werkelijke kracht en het beginsel van Zijn grootheid. Hij was door de valleien van nederigheid heengetogen; en Hij, die groot wenscht te zijn, moet den zelfden weg volgen. Hij moet zachtmoedig en nederig zijn. Men zegt: „Het is moeilijk om beneden in de vallei van nederigheid te komen; de helling is steil en oneffen”. Maar het is er zeer vruchtbaar en schoon als wij daar aankomen. Ik geloof niet, dat er iemand is die dat wil betwisten. Bijna een ieder, zelfs de goddelooze, bewondert zachtmoedigheid.

Men zegt dat er onder de plantenfamilie een klein plantje is zoo teeder en fijngevoelig, dat als men er op ademt, het zijn kopje laat hangen en als men het aanraakt, verwelkt het. Nederigheid is precies zoo fijngevoelig. Zonder gevaar kan zij niet ten toon gespreid worden. Iemand die pocht en zichzelf vleit dat hij nederig is en dicht bij den Meester wandelt, bedriegt zichzelf. Nederigheid bestaat niet uit een min of goed denken aangaande zichzelf, maar een absolute zelfverloochening. Als nederigheid over zichzelf spreekt, is het al verdwenen.

De natuur biedt ons eenige schoone voorbeelden van deze zachtmoedigheid en nederigheid. Neemt het gras. Het is voor den laagsten dienst geschapen. Vertreedt het onder Uw voeten en het neemt een nog groenere kleur aan. Snijdt het af en het schiet weer op. Het vee graast erop en vertreedt het, doch het groeit weer op om de volgende kudde te voeden. Hoe schoon is dat. De regen valt op de bergpieken neer en zeer dikwijls laat hij ze kaal, omdat

hij beneden naar de valleien en weilanden stroomt en aldus de lage plaatsen vruchtbaar maakt.

Als de mensch trotsch, verwaand en opgestoken is, dan mogen stroomen gunsten over hem heen vloeien, toch maken zij hem kaal en onvruchtbaar. Terwijl zij dien mensch wonderschoone vruchten brengen, die zichzelf vergeet en zich onder de menschen begeeft om ze te zegenen en gelukkig te maken. Onder de Arabieren in het Oosten is het een zegswijze, dat als het onkruid en de tarwe groeien, zij laten zien, wat God zegent. De aren, die God zegent, buigen haar hoofden en danken voor elke graankorrel. En hoe vruchtbaarder zij zijn, des te dieper buigen zij haar hoofden. Daarentegen steekt het onkruid zijn hooghartig hoofd hoog boven de tarwe uit; het is echter alleen vruchtbaar voor het kwaad en is slechts geschikt om afgesneden en weggeworpen te worden. De vloek op den niets voortbrengenden vijeboom is een voorbeeld hoe God ziet op datgene, wat veel lawaai maakt, doch geen vrucht draagt.

Enkele figuren, van wie wij in de Heilige Schrift lezen, zijn schitterende voorbeelden van nederigheid. Een van de meest zachtmoedige figuren was wel Johannes de Dooper. Op zekere gelegenheid toen er enkele afgevaardigden tot hem kwamen en hem vroegen of hij Elias was of een van de andere profeten, zeide hij: „Neen”. Hij zou hebben kunnen zeggen: „Ik ben de zoon van den hooge priester Zacharias. Hebt gij niet van mijn vermaardheid als prediker gehoord. Ik heb ongetwijfeld meer menschen gedoopt dan eenig ander persoon. De wereld heeft nog nimmer een prediker gekend zooals ik ben”.

Tegenwoordig zouden de meeste menschen, die in Johannes' plaats stonden, zulks doen. Bijna een ieder die nu een klein plaatsje inneemt, of iets onbeduidends volbrengt, vliegt direct naar de nieuwsbladen en probeert een kolom op de eerste bladzijde te krijgen, die met dikke letters zijn vermaardheid bekend maakt. Het zoeken naar eer en uiterlijk vertoon is thans een ware ziekte onder de menschen. En zij gevoelen geen hartzeer in het zichzelf prijzen, maar nemen elk middel te baat, eerzaam of niet, om zoo luid mogelijk hun vermaardheid uit te bazuinen.

Aldus was het echter niet met Johannes. Zijn bescheidenheid had hem geleerd, dat eigenlof een gruwel in Gods oogen is en in alle opzichten zeer onbetamelijk. Toen die afgevaardigden tot hem kwamen en hem vroegen: „Johannes wie zijt gij?” antwoordde hij: „Ik ben niets bijzonders. Ik ben gekomen om gehoord te worden, maar niet om gezien te worden. Ik ben maar een stem”. Hij had niets van zichzelf te zeggen. Markus vertelt ons in het eerste hoofdstuk van Zijn Evangelie, dat Johannes kwam en predikte, zeggende: „Na mij komt, Die sterker is dan ik, Wien ik niet waardig ben nederbukkende den riem Zijner schoenen te ontbinden”. Denkt daar eens aan en houdt in gedachte, dat op

Christus werd gekeken als een bedrieger, de zoon van een dorpstimmerman. En hier is Johannes, de zoon van den ouden Hoogepriester, die een veel hogere positie bekleedde in het oog van de menschen dan Jezus. Groote menigten verdrongen zich om hem te hooren en zelfs woonde Herodus zijn bijeenkomsten bij. En toen de discipelen kwamen en Johannes vertelden dat Christus het volk begon te trekken, antwoordde hij edelmoedig: „Een mensch kan geen ding aannemen zoo het hem uit den hemel niet gegeven zij. Gijzelfen zijt mijne getuigen dat ik gezegd heb: ik ben de Christus niet, maar dat ik voor Hem henen uitgezonden ben. Die de bruid heeft, is de bruidegom; maar de vriend des bruidegoms, die staat en hem hoort, verblijdt zich met blijdschap om de stem des bruidegoms. Zoo is dan deze mijn blijdschap vervuld geworden. Hij moet wassen, maar ik minder worden”.

Wat een schoon voorbeeld wordt hier gegeven. Het is gemakkelijk voor den mensch dit te lezen, maar het is moeilijk voor hem in de kracht ervan te leven. Het is zeer moeilijk voor den mensch bereid en gewillig te zijn om minder te worden en het licht van heerlijkheid en lof op een ander te laten schijnen. Johannes was gewillig de grootheid van Gods Zoon te erkennen en maakte plaats voor Hem. Hij moest als het ware verflauwen en verdwijnen, toen de heerlijkheid en het licht van den Christus oprees, juist zooals de morgenster verflauwt en verdwijnt als de zon opkomt. Johannes erkende dat nederigheid onmisbaar was voor een waar volgeling van Jezus de Christus. Elk dienstknecht van God moet deze les leeren en haar leven, indien hij een succes in den dienst des Heeren wenschte te zijn.

En let nu op hetgeen de Meester aangaande Johannes zeide: „Hij was een brandende en lichtende kaars”. De Heere gaf hem de eer, die hem toekwam. Hij, Die de muschkens ziet vallen, zal U in het verborgen zien en U in het openbaar vergelden: Laat een ander U en Uw werk prijzen. Dat klinkt beter en smaakt zouter. Hij die steeds zichzelf prijst, het werk en de bekwaamheid van anderen minacht en denkt dat hij alles is, is een persoon wiens talenten niet meer dan enkele „onzen” wegen, maar wiens voorwensel en schijn in „tonnen” wordt afgekondigd. Hij is zoowat gelijk aan dien dorpsdwaas die dacht, dat hij het orgel bespeelde, toen hij er slechts lucht in pompte.

De lofspraak van den Meester aangaande Johannes is: „Onder degenen die van vrouwen geboren zijn, is niemand opgestaan meerder dan Johannes de Dooper”. Zóó geprezen te worden is voor een ieder meer waard dan een geheel leven van eigenlof.

Menschen die op hun schoulers het gewicht van groote verantwoordelijkheden dragen zijn stil en bescheiden. Door den druk hunner verantwoordelijkheden worden zij dikwijls zachtmoedig, kalm en eenvoudig gemaakt. Een werkelijk eerlijke arbeid, het doet er niet toe hoe gering de resultaten schijnen of hoe klein de voor-

uitgang is, heeft geen tijd voor vertoon. Iets van ware beteekenis is altijd eenvoudig. De zware plichten, zorgen en verantwoordelijkheden van hen, die groote dingen zoeken te doen, geven hun een natuurlijke waardigheid en kalmte. Menschen, die in vollen ernst arbeiden, denken zoo veel van hun werk, dat zij geen tijd hebben aan zichzelf te denken. Hun groote belangstelling, geestdrift en vermogen in hun wereld fijne voltooiingen, verduisteren alle kleinheid. Zij leven hun leven — zij spelen geen komedie. Nederigheid is hun kronende heerlijkheid en de fundatie hunner grootheid.

Het schoone leven van den Meester toont deze waarheid in elken vorm. Het groote, leidende beginsel van Zijn goddelijk leven was: eere te geven aan hem, die eere toekwam. Zooals Hij herhaaldelijk zeide: „Ik doe niets van Mijzelven, dan alleen hetgeen ik Mijn Vader heb zien doen”. Hij gaf alle eer en heerlijkheid aan den Vader. De eene vooraanstaande deugd van den Zaligmaker der menschen, naast Zijn gehoorzaamheid, was Zijn nederigheid. En zelfs Zijn gehoorzaamheid vloeide uit Zijn nederigheid voort. Volgt Zijn voorbeeld en gij zult vrede en rust voor Uw ziel ontvangen, of zooals Hij zeide: „Neemt Mijn juk op u, en leert van Mij, dat Ik zachtmoedig ben en nederig van hart; en gij zult rust vinden voor uwe zielen”.

Zooals de leeuwerik, die het hoogst vliegt, zijn nest het laagst bouwt; zooals de nachtegaal, die in de schaduw zoo zoet zingt, als alles rust; zooals de takken die het zwaarst met vruchten zijn beladen, het diepst vooroverbuigen; zooals het schip, dat de grootste lading inheeft, het diepst in het water zinkt — alzoo zijn de heiligste en grootste menschen het nederigst.

GEDENKT DEN SABBATDAG *)

Een wet voor den mensch van den beginne af.

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen aanvaardt den Zondag als den Christelijken Sabbat en verklaart dezen dag heilig. Wij stemmen zonder omwegen toe, dat onder de Mozaïsche Wet de zevende dag der week, de Zaterdag aangewezen en onderhouden werd als de Heilige Dag, en dat de verandering van Zaterdag in Zondag een kenmerk was van de apostolische bediening, welke op de persoonlijke bediening van Jezus Christus volgde. Belangrijker dan de vraag: „Welken dag van de week?” is voor ons de werkelijkheid van den wekelijk-schen Sabbat. Deze moet worden beschouwd als een dag, in 't bijzonder bestemd voor buitengewone toewijding aan den dienst des Heeren.

De Sabbat werd in het verslag der schepping zoo niet in 't bijzon-

*) Zondagsschoolles voor Ouders- en Theologieklass.

der vermeld, dan toch genoemd. Wij lezen, na het verslag der zes dagen of tijdperken van scheppenden arbeid: „En God heeft den zevenden dag gezegend, en dien geheiligd, omdat Hij op denzelfden gerust heeft van al Zijn werk, hetwelk God geschapen had, om te volmaken”. (Genesis 2 : 3.)

In de eerste tijden van den Uittocht werd den Israëlieten geboden een dubbel rantsoen manna in te zamelen op den zesden dag, want de zevende dag was toegewijd als een dag van heilige rust en dit werd door den Heer kenbaar gemaakt door op den Sabbatdag geen manna te zenden. Zie Exodus 16 : 23—30. Er is geen bewijs dat het onderhouden van den Sabbat in die vroege dagen een nieuwigheid was in Israël; en het kan redelijkerwijs beschouwd worden als een erkenning eener ingestelde orde, welke in de nieuwe bedeeing opnieuw in werking was getreden. Later, toen de tien geboden tot wet waren verheven en afgekondigd op den Sinaï, werd de wet van den Sabbat meer in 't bijzonder verduidelijkt en de rust des Heeren werd tot haren grondslag verklaard. „Gedenkt den sabbatdag, dat gij dien heiligt. Zes dagen zult gij arbeiden en al uw werk doen. Maar de zevende dag is de sabbat des Heeren uws Gods, dan zult gij geen werk doen, gij, noch uw zoon, noch uwe dochter, noch uw dienstknecht, noch uwe dienstmaagd, noch uw vee, noch uw vreemdeling, die in uwe poorten is. Want in zes dagen heeft de Heere den hemel en de aarde gemaakt, de zee en al wat daarin is, en Hij rustte ten zevenden dage; daarom zegende de Heere den sabbatdag en heiligde denzelfden”. (Exodus 20 : 8—11.)

Het houden van den Sabbatdag als een dag van onthouding van arbeid en van bijzondere toewijding werd tot een nationaal kenmerk onder de Israëlieten, waardoor zij zich onderscheiden van heidensche volken; en dat was goed, want het onderhouden van den Heiligen Dag had een speciale plaats in het verbond tusschen Jehovah en Zijn volk. Zie Exodus 31 : 13. In den loop der Israëlitische geschiedenis werd het volk door opeenvolgende profeten vermaand en berispt wegens verwaarloozing en ontwijding van den Sabbat. Nehemia schreef de ellende van het volk aan de verbeuring der Goddelijke bescherming toe, tengevolge van Sabbatschennis, zie Nehemia 13 : 15—22; en door den mond van Ezechiël bevestigde de Heer opnieuw de beteekenis van den Sabbat als een teeken van Zijn verbond met Israël, en berispte ernstig degenen die den dag niet heiligden. Zie Ezech. 20 : 12—24. Voor den losgemaakten tak van Israël, welke naar den Amerikaanschen grond was overgeplant, gelijk ons het boek van Mormon leert, was het gedenken van den Sabbatdag eveneens een vereischte. Zie Jarom 1 : 5, Mosiah 13 : 16—19; 18 : 23.

Lang vóór de geboorte van Christus was het oorspronkelijke doel van den Sabbat en de geest van zijn dienst grootendeels onder de Joden verloren gegaan; en door rabbi's ingestelde regelen had-

den tallooze moeilijkheden met zich gebracht, welke den dag streng en onaangenaam maakten. Deze toestand werd door onzen Heer sterk afgekeurd in Zijn antwoorden op de veelvuldige kritiek op Hem uitgeoefend vanwege de genezingen en andere goede werken, welke Hij op den Sabbat verrichtte. „De Sabbat werd gemaakt om den mensch, niet de mensch om den sabbat”, zeide Hij en vervolgde toen met deze diepzinnige verklaring: „Zoo is dan de Zoon des menschen een Heere ook van den Sabbat”. (Marcus 2 : 27, 28.)

Christus kwam niet om de Wet van Mozes te niet te doen, doch om haar te vervullen, en de wet werd door Hem vervangen door het Evangelie. De Zaligmaker verrees uit het graf op den eersten dag der week en deze bijzondere Zondag werd voor altijd een dag ter herdenking van het bezoek van den herrezen Heer aan de verzamelde Apostelen en anderen. En zoo de volgende Zondagen. Voor de geloovers in den gekruisigden en verrezen Heiland werd de Zondag de Dag des Heeren (Openb. 1 : 10) en nam ter zijner tijd de plaats in van den Zaterdag als de wekelijksche sabbat in de Christelijke kerken.

De Kerk van Jezus Christus leert ons dat de Zondag de dag is, welke op grond van directe openbaring wordt aangenomen als de Sabbatdag, aangeduid wordende als de Dag des Heeren. In deze nieuwe en voorwaar laatste bedeeing — de bedeeing van de volheid der tijden — is de wet van den Sabbat opnieuw aan de Kerk verklaard geworden. Men merke op, dat de openbaring, waarvan hier een gedeelte volgt, aan de Kerk gegeven werd op een Zondag. (7 Augustus, 1831.)

„En opdat gij uzelf meer onbevlekt van de wereld moogt houden, zoo zult gij op Mijnen heiligen dag naar het huis des gebeds gaan en uwe sacramenten offeren. Want voorwaar, dit is een dag voor u aangewezen om van uwe werken te rusten, en uwe toewijding aan den Allerhoogste te betoonen. Niettemin zullen uwe beloften in gerechtigheid op alle dagen en ten allen tijde geofferd worden. Doch herinnert u dat op dezen dag, den dag des Heeren, gij uwe offers en uwe sacramenten den Allerhoogste zult offeren, belijdende uwe zonden voor uwe broederen, en voor den Heere. En op dezen dag zult gij geen ander ding doen, dan alleen uw voedsel met eenvoudigheid des harten doen toebereiden, opdat uw vasten volkomen zij, of met andere woorden, dat uwe vreugde vol moge zijn”. (Leer en Verbonden 59 : 9—13.)

Wij gelooven dat een wekelijksche rustdag net zoo noodzakelijk is voor het lichamenlijk welzijn van den mensch als voor zijn geestelijke ontwikkeling; maar in de eerste plaats beschouwen wij den Sabbat als goddelijk ingesteld en het houden van denzelfde als een gebod van Hem, Die was en is en altijd zal zijn: Heer van den Sabbat.

DE STER NEDERLANDSCH ORGAAN VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

REDACTIE: JOHN P. LILLYWHITE - ASSISTENT: TH. SIPKEMA

DE GELIJKENIS VAN DE DANKBARE KAT.

Een zeker Engelsch student in de Natuurhistorie had op zekeren keer, zoals mij verteld is geworden, de hieronder omschreven ondervinding.

De heer Romanes kwam eens, op een van zijn dagelijksche wandelingen, aan een vijver. Aan den kant van het water zag hij twee jongens met een mand. Klaarblijkelijk waren zij betrokken in een bezigheid, die al hun aandacht vroeg. Toen hij op hen toeliep, merkte de heer Romanes op, dat de jongens goed gekleed waren en waarschijnlijk tot den gegoeden en meer opgevoeden stand behoorden. Een onderzoek maakte duidelijk, dat zij hoofdhuisknechten waren bij een rijke, hoogaangeschrevenstaande familie: In den mand waren drie angstig mauwende jonge katjes: twee andere waren in den vijver geworpen om te verdrinken; en de moederkat liep aan den oever heen en weer, huilend en springend van verdriet.

Op de vraag van den student antwoordden de knapen hem rechtstreeks en op eerbiedige wijze. Zij zeiden, dat hun „mevrouw” hun had opgedragen de jonge katten te verdrinken, omdat zij geen andere kat in huis wenschte dan alleen de oude. De moederkat, zoo verklaarden de knapen, was de lievelingskat van de dame. De heer Romanes verzekerde den jongens dat hij een bijzondere vriend was van hun patroon en dat hij zich aansprakelijk stelde voor elk schijnbaar verzuim in hun opvolgen van de bevelen hunner „mevrouw”. Hij gaf den knapen elk een shilling en nam verder de drie nog levende katjes in bescherming. De twee in den vijver waren alreeds gezonken.

De moederkat gaf blijk van meer dan de gewone mate van bevattelijkheid, die men in de dierenwereld aantreft. Zij beschouwde den man als den verlosser van hare drie kinderen, die, was hij er niet geweest, eveneens verdronken zouden zijn geworden. Terwijl hij de katjes droeg, liep zij mee, soms volgde zij hem, dan weer liep zij aan zijn zijde en af en toe wreef zij zich tegen hem aan onder een dankbaar maar toch droevig spinnen.

In zijn woning gekomen voorzag de heer Romanes de poesjes van een gemakkelijke plaats en liet de moederkat in vreugdevolle tevredenheid achter. Zij scheen den dood der andere twee te hebben vergeten in hare vreugde over de redding van de drie.

Den volgenden dag zat de heer in zijn huiskamer op de benedenverdieping te midden van een aanzienlijk gezelschap. Vele menschen hadden zich verzameld om den voornamen natuurhistoricus geluk te wenschen met een onlangs behaald succes..... De kat kwam binnen. In haar bek droeg zij een groote, vette muis, niet dood, maar nog zwakjes zich werend onder de pijnen van haar smartelijke gevangenneming. Zij legde haar hijgende en bijna stervende prooi aan de voeten neder van den man, die haar jongen had gered.

Wat denkt gij van het offer en van het doel, dat de aanleiding was tot de daad? Een levende, vleezige en vette muis! In zooverre als het de kat mogelijk was te veronderstellen en te beoordeelen, was dit een alles overtreffende gave. Volgens haar beperkt verstand kon geen redelijk schepsel anders dan uitermate verheugd gevoelen over het geschenk van zoo'n heerlijke muis. Elke redelijke kat zou met zulk een offer in de wolken zijn geweest. Wezens die niet in staat waren om de waarde van een muis als maaltijd op prijs te stellen, waren de kat onbekend.

Zijn niet onze offeranden aan den Heere — onze tienden en onze andere vrijwillige gaven, evenzoo absoluut onnoodig voor Hem, als de muis was voor den wijsgeer? Maar herinnert U wel, dat het dankbare en opofferende karakter van de kat door haar offer was vergroot en in zeker opzicht geheiligd. Dank zij God, dat Hij de gaven en offers van Zijn kinderen afmeet naar den standaard van hun maatschappelijk en lichamelijk vermogen en hun eerlijke bedoeling en niet overeenkomstig den graad van Zijn verhoogden en verheerlijkten staat.

Voorzeker is Hij onze God; en Hij verstaat onze beweegredenen en oprechte verlangens en neemt deze ook aan. Onze behoefte om God te dienen is onberekenbaar grooter dan Zijn behoefte aan onzen dienst.

Uit „Improvement Era”.

JAMES E. TALMAGE

DE WIJZE DOELEINDEN GODS. *)

(Slot).

Het was veertig jaar later, voor zoover wij bekwaam zijn dat te bepalen, dat Mormon wederom dezen heuvel bezocht, onder moeilijke omstandigheden, zooals het volgende doet zien: Veertig jaren waren verstreken, veertig jaren van voortdurenden oorlog en bloedvergieting tusschen het volk der Nephieten en hunne vijanden, de Lamanieten. De Nephieten vluchtten voor hunne vijanden en namen al de inwoners met zich, toen Mormon zeide: „Nu ik, Mormon, ziende dat de Lamanieten het land zouden overwinnen,

*) Redevoering van President A. W. Ivins op de April-conferentie gehouden te Salt Lake City.

ging tot den heuvel Shim en nam al de verslagen welke Ammaron tot den Heere verborgen had”.

Nadat Mormon de verslagen genomen had, keerde hij naar het leger der Nephieten terug. De heilige verslagen, die meer dan vijftig jaar in den heuvel Shim gelegen hadden, waren nu in het bezit van Mormon, en het volk der Nephieten vluchtte voor hunne vijanden. Tien jaar later, tien jaar van hopeloozen strijd, schreef Mormon het volgende:

„En ik, Mormon, schreef eenen brief aan den koning der Lamanieten, en verlangde van hem dat hij ons zoude toestaan om ons volk tot het land Cumorah te vergaderen, bij eenen heuvel welke Cumorah genaamd was, en daar zouden wij hem slag leveren.

Het geschiedde dat de koning der Lamanieten mijn verzoek inwilligde. En wij trokken voort tot het land Cumorah en sloegen onze tenten op rondom den heuvel Cumorah, en het was in een land waar vele wateren, rivieren en bronnen waren; en hier hoopten wij de overwinning op de Lamanieten te behalen.

Toen driehonderd vier en tachtig jaren verlopen waren, hadden wij al het overblijfsel van het volk in het land Cumorah te zamen vergaderd.

En toen al ons volk in het land Cumorah te zamen vergaderd was, begon ik, Mormon, oud te worden — deze man was dien tijd over de 70 jaar oud en was nog opperbevelhebber van het Nephietische leger — en daar ik wist dat het de laatste strijd van mijn volk was, en door den Heere geboden was, dat ik niet zoude toestaan, dat de verslagen welke door onze vaders overhandigd waren en welke heilig waren, in de handen der Lamanieten zouden vallen, (want de Lamanieten zouden ze vernietigen) maakte ik dit verslag uit de platen van Nephi en verborg in den heuvel Cumorah al de verslagen, welke aan mij toevertrouwd waren door de hand des Heeren, uitgezonderd deze weinige platen welke ik aan mijnen zoon Moroni gaf.

Mijn volk met hunne vrouwen en kinderen zag het leger der Lamanieten tegen hen optrekken, en wachtten om hen te ontvangen met die verschrikkelijke vrees des doods, welke den boezem van alle goddeloozen vervult”.

Voor zoover wij inlichtingen hebben, was dit de laatste keer, dat de verslagen van de platen van Nephi die aan Mormon waren toevertrouwd, werden verborgen. Deze laatste, met het Boek van Ether en de weinige hoofdstukken door Moroni geschreven, vormen het verslag vervat in het Boek van Mormon.

Alle overige verslagen, zegt Mormon ons, werden verborgen in den heuvel Cumorah.

Dat de heuvel Cumorah en de heuvel Ramah dezelfde heuvel zijn, wordt aangetoond door hetgeen Moroni in het Boek van Ether zegt:

„En de legers van Coriantumr trokken voort tegen de legers van Shiz — hij vertelt ons nu de geschiedenis van dit eerste volk, dat op het land van Amerika kwam van den toren van Babel — zoodat zij hen overwonnen en op de vlucht joegen; en deze vluchtten naar het zuiden en sloegen hunne tenten op in eene plaats Ogath genaamd. De manschappen van Coriantumr sloegen hunne tenten bij den heuvel Ramah op, en het was dezelfde heuvel waar mijn vader Mormon de verslagen, welke heilig waren, tot den Heere opgeborgen had”.

De verzen, die door mij uit het Boek van Mormon zijn aange-

haald en de meer uitvoerige bespreking van dit onderwerp door ouderling B. H. Roberts, gepubliceerd in de *Deseret News* van 3 Maart j.l., bewijzen duidelijk de volgende feiten: Dat de heuvel Cumorah en de heuvel Ramah dezelfde heuvel zijn. Dat om dezen heuvel heen de legers zoowel van de Jaredieten als van de Nephieten hunne laatste, groote veldslagen leverden. Dat het in dezen heuvel was, dat Mormon al de heilige verslagen verborg die door Ammaron aan zijn zorg waren toevertrouwd, uitgenomen het verkort verslag, dat hij gemaakt had van de platen van Nephi, die overgegeven waren in de handen van zijn zoon Moroni. Wij weten zeker, dat het in dezen heuvel was, dat Moroni het verkort verslag verborg, hetwelk door zijn vader was gemaakt en ook zijn eigen verkort verslag van de verslagen der Jaredieten, en dat Joseph Smith de verslagen uit dezen heuvel heeft genomen.

Slechts is er een gedeelte van het verslag, dat in het bezit van Joseph Smith kwam, vertaald geworden, en dat is vervat in de tegenwoordige uitgave van het Boek van Mormon. Een gedeelte van het verslag was verzegeld, hetwelk hem verboden was te vertalen. De eerste Nephi, die voorzag wat er onder de nakomelingen van zijn vader geschieden zou, heeft dit te zeggen:

„En het zal geschieden, dat de Heere God tot u zal doen voortbrengen de woorden eens boeks, en zij zullen de woorden zijn dergenen die geslapen hebben. En ziet, het boek zal verzegeld zijn; en in het boek zal een openbaring van God zijn, van af het begin der wereld tot aan het einde.

Daarom, omreden de dingen die verzegeld zijn, zullen deze dingen niet overgegeven worden in de dagen der goddeloosheden en gruwelen des volks. Daarom zal het boek van hen onthouden worden.

En de dag komt, dat de woorden van het boek dat verzegeld is, gelezen zullen worden van de daken; en zij zullen gelezen worden door de kracht van Christus; en alle dingen, welke ooit onder de menschen geweest zijn, en welke ooit zullen zijn tot het einde der aarde, zullen aan de menschen kinderen geopenbaard worden”.

De aanhalingen van hetgeen ik gelezen heb, verwijzen naar het Boek van Ether waarvan ik een gedeelte wensch te lezen.

„De Heere gebod den broeder van Jared van den berg te gaan uit de tegenwoordigheid des Heeren en de dingen te schrijven, welke hij gezien had; en het was hem verboden ze aan de menschen bekend te maken tot nadat hij verheven zoude zijn aan het kruis; en om deze reden bewaarde koning Mosiah dezelve, opdat zij niet tot de wereld zouden komen vóór Christus zich aan zijn volk zoude vertoonen.

En nadat Christus zich waarlijk aan zijn volk vertoond had, gebod hij dat ze bekend zouden gemaakt worden.

Nu, nadat zij allen tot ongeloof vervallen zijn, en er niemand is, dan de Lamaniëten, en zij het evangelie van Christus verworpen hebben, ben ik geboden om dezelve wederom in de aarde te verbergen.

Ziet, ik heb op deze platen de dingen geschreven welke de broeder van Jared zag, en nimmer waren grootere dingen bekend gemaakt, dan die, welke aan den broeder van Jared bekend gemaakt waren.

Daarom gebod de Heere mij die te schrijven, en ik heb ze geschreven. En hij gebod mij, dat ik ze zoude verzegelen en ook heeft hij geboden

dat ik de uitlegging ervan zoude verzegelen; daarom heb ik de uitleggers verzegeld, volgens de geboden des Heeren.

Want de Heere zeide tot mij: Die zullen niet voortgaan tot de heidenen vóór den dag waarop zij zich van hunne ongerechtigheden zullen bekeeren en rein voor den Heere worden.

Nu ik, Moroni, heb de woorden geschreven welke mij geboden zijn, volgens mijne herinnering; en ik heb u de dingen verteld welke ik verzegeld heb; daarom raakt ze niet aan, om ze te vertalen, want dat is u verboden, tenzij het op lateren tijd in Gods wijsheid zal zijn".

Dit verzegelde gedeelte van het verslag dat in handen kwam van Joseph Smith, maar niet door hem is vertaald geworden voor zoover ons bekend is, met het kort verslag door Mormon gemaakt, het verslag van Ether en de andere heilige verslagen die in den heuvel Cumorah verborgen waren, liggen nog steeds in hunne bewaarplaats en wachten op den tijd wanneer de Heere het geschikt zal achten deze voort te brengen, opdat ze aan de wereld bekend gemaakt kunnen worden.

Of zij weggenomen zijn van de plaats waar Mormon ze heeft verborgen, kunnen wij niet zeggen, maar wij weten dit, dat zij veilig zijn onder de bescherming des Heeren en voortgebracht zullen worden op den juisten tijd, zooals door den Heere gezegd is dat geschieden zal, voor het nut en den zegen van het volk der wereld; want Zijn woord faalt nimmer.

Volgens het Boek van Mormon vielen vele honderdduizenden menschen in den strijd om dezen heuvel heen en in de omgeving daarvan. Het was hier, dat twee naties die eenmaal machtig waren, geheel verwoest werden voor zoover het hun nationaal bestaan betreft. Het was hier, dat deze naties vergaderden voor hun laatsten grooten strijd.

Deze volken waren menschelijk zooals wij zijn; zij voerden met zich hunne kostbare bezittingen tot het laatste, en toen het einde van den grooten strijd kwam en de uitslag twijfelachtig was, verborgen zij die, opdat ze niet in handen zouden vallen van hunne vijanden.

Ongetwijfeld zijn deze schatten op heden verborgen, sommige daarvan zullen tenminste in een niet verre toekomst voortgebracht worden. Hoe spoedig dat zal zijn weten wij niet, maar dit is zeker, dat wij meer dan een eeuw dichter bij dien tijd zijn dan wij waren toen Joseph Smith de platen uit den heuvel Cumorah nam, waarvan de inhoud van het Boek van Mormon vertaald is. Al deze gebeurtenissen door mij genoemd, mijne broeders en zusters, staan zeer nauw in verband met deze plaats in den staat New York. Daarom gevoel ik, zooals ik heb gezegd in het begin van mijne toespraak, dat het aankopen van dit stuk grond meer dan een gewone gebeurtenis is in de geschiedenis der Kerk; het is een gebeurtenis die volgens mijn gevoelens bevat hetgeen van grooter belang kan worden voor de Heiligen der Laatste Dagen

dan wat reeds heeft plaats gehad. Wij weten dat al deze verslagen, al de heilige verslagen der Nephieten, door Mormon verborgen waren in dien heuvel. Die gebeurtenis alleen is voldoende om dien grond de heilige plaats te maken die het voor ons is. Ik dank God, dat op een manier die door de voorzienigheid schijnt bewerkt te zijn, de grond in het bezit is gekomen van de Kerk.

Ik getuig tot U, dat de woorden die ik hier gelezen heb, aangehaald uit het Boek van Mormon, die betrekking hebben op de toekomst, vervuld zullen worden. Deze andere verslagen zullen voortkomen, zij zullen aan de wereld bekend gemaakt worden, opdat de kinderen van onzen Vader bekeerd worden tot geloof in Christus, onzen Heere en Zaligmaker, door gehoorzaamheid aan de leerlingen die Hij onderwezen heeft. Moge God, onze Vader, dien dag bespoedigen, is mijn nederig gebed, en ik vraag het in den naam van Jezus Christus, Amen.

De Amsterdamsche Gemeentepresident jubileert.

Als deze uitgave van „De Ster” verschijnt, vieren Broeder en Zuster Hoekstra hun zilveren huwelijksfeest. Op 15 Juli 1903 werd dit huwelijk in de hoofdstad voltrokken. Vele ondervindingen hebben zij opgedaan gedurende die 25 jaren. De meest belangrijke gebeurtenis was wel hun toetreden tot de Kerk. Het bracht een heele verandering in hun leven, toen zij op 20 Juli 1907 te Amsterdam werden gedoopt. Want twee jaren daarna verlieten zij hun vaderland en vestigden zich in de toppen der bergen. In Zion kwamen zij hun plichten nauwgezet na en daardoor viel al heel gauw het oog op Ouderling Hoekstra, dat hij een machtig instrument in de hand des Heeren zou zijn om zielen voor Hem te winnen. Hij werd geroepen en uitgezonden en arbeidde voor twee jaren ijverig in het westelijk gedeelte van de Vereenigde Staten. Na zijn terugkomst in Utah in 1917, werkte hij voor ruim negen jaren hard voor het onderhoud van zijn gezin en aldus brachten zijn handen hem eenig succes; de Heere voorzag hem ruimschoots van middelen. In November 1926 scheepte hij zich in om andermaal uit te gaan en het Evangelie te prediken, ditmaal in zijn geboorteland. Sindsdien zijn zijn vrouw en zoontje hier in Nederland gearriveerd en is Zuster als Zendelinge ter zijde gezet om haar man in zijn werk bij te staan.

Wij wenschen hun Gods beste zegen op hun weg, vertrouwend dat de beschermende Hand des Heeren over hen zal uitgestrekt blijven en hun leven zal zijn, zooals het in het verleden is geweest, een voorbeeld van goddelijk geduld, geloof, volharding en liefde.

EN DOE BARMHARTIGHEID AAN DUIZENDEN DERGENEN DIE MIJ LIEFHEBBEN.

Bij het doorlezen van de verschillende hoofdstukken in de Heilige Schrift, welke gewijd zijn aan het schoone leven van den Zoon van God, moet een ieder persoon, wiens hart op de rechte plaats zit, wel onder den indruk komen en de gevoelige snaar bij hem worden aangeraakt, als hij leest, hoe de Groote Meester uitging en den menschen verkondigde, wat Zijn Vader Hem geboden had. Op Zijn weg werd Hij meermalen met ontferming bewogen, als Hij diep-ongelukkige menschen ontmoette. Hij zeggende ze, bracht licht in hun donker hart en genas hen van ziekten. De Groote Geneeskundige maakte blinden ziende, op Zijn woord spraken stommen, hoorden dooven, liepen lammen, werden melaatschen van hun verschrikkelijke ziekte genezen. Na Zijn heengaan (Zijn vertrek naar het Rijk Zijns Vaders) gaf Hij een speciale opdracht aan Zijn verkoren apostelen, opdat ook zij de menschen zouden kunnen onderwijzen en zegenen. Want dat was het eenige doel van den Messias, de menschen te helpen, opdat zij tot de volmaaktheid zouden kunnen voortvaren.

In deze dagen, nu dezelfde macht, die de Apostelen van onds droegen, naar de aarde is teruggebracht, worden die zegeningen van God weer genoten, zegeningen, die het oprechte hart doen opspringen van vreugde.

Het gebeurde onlangs na het houden van een doopdienst, zooals onderstaande regelen, welke de redactie werden toegezonden weergeven:

„Zondag 4 Maart j.l. mocht ik het groote voorrecht genieten een verbond met God aan het watergraf te sluiten. Dien Zondag was (ofschoon zij de laatste negen jaren wegens haar gezondheidstoestand niet had kunnen reizen) ook mijn vrouw aanwezig, met het gevolg dat deze dag ook haar er toe heeft mogen brengen het Evangelie aan te nemen, zoodat zij op 29 April is gedoopt en ook op dien dag is bevestigd. Er is echter dien dag, zooals vele Broeders en Zusters reeds weten, nog meer geschied; doch voor ik verder schrijf, moet ik U eerst laten weten, dat mijn vrouw de laatste negen jaren aan rheumatische zenuwpijn heeft geleden; de dokter wist er geen raad voor en zeide zelfs dat er niets aan te doen was. Ruim vier jaren heeft zij in huis moeten verblijven en kon niet anders dan met behulp van een paar stokken zich voortbewegen; ook moest zij steeds zwachtels om haar beenen dragen; doch sinds een jaar kon zij met groote moeite en onder geleide weer eenige oogenblikken buiten loopen.

Doch dien dag van 29 April ging zij geheel kalm het water in en is zonder geleide de trapjes weder opgelopen en kon dien dag reeds veel beter loopen en heeft sindsdien zelfs de zwachtels, welke voor haar onmisbaar waren en zij zeven jaren heeft moeten dragen, niet meer noodig; ook is nog steeds haar gezondheidstoestand voornitgaande.

Ziehier in het kort dit alles beschreven. U kunt nu zeker wel onzen toestand op heden indenken, want dit kunnen wij beter gevoelen dan beschrijven. Het is de liefde van onzen Hemelschen Vader, Die ons dit alles schonk en ook Hij is het Die de liefde in het hart der Broeders en Zusters gaf, die hunne gebeden voor ons opzonden. Wij zijn voor dit alles zeer dankbaar en het is onze innigste begeerte in alles getrouw te mogen blijven en overeenkomstig den wil van onzen Vader te leven.

Dat dit eenvoudig schrijven de getuigenis der Broeders en Zusters mocht kunnen versterken en ook een bemoediging zijn voor Gods gaarne getrouwe dienstknechten om met lust, kracht en opgewektheid voort te gaan met den arbeid in Zijn wijngaard, is de wensch en bede van Uw Br. en Zr. G. J. H. van B.”

Heerlijk daarin te kunnen gelooven!

ZONDAGSSCHOOLWERK.

AVONDMAALVERS VOOR AUGUSTUS, 1928.

Om Jezus' disch zijn wij geschaard,
Zijn lief' heeft ons tot nu bewaard;
't Geloof in Zijn verzoenend bloed
Is wat tot God ons nad'ren doet.

GEZAMENLIJKE OPZEGGING VOOR AUGUSTUS, 1928.

Artikelen des Geloofs.

Artikel 10.

Wij gelooven in de letterlijke vergadering van Israël en de herstelling der Tien Stammen, dat Zion zal gebouwd worden op het westelijk vasteland, dat Christus persoonlijk op de aarde zal regeeren en dat de aarde vernieuwd zal worden en hare paradijsheerlijkheid zal ontvangen.

Vaarwelgroet.

Broeders en Zusters der waarheid en allen die haar liefhebben: Mijn tijd onder ulieden in Nederland als een dienstknecht des Heeren is mij zeer aangenaam geweest. Ik zal de zegeningen en uwe liefde en vriendschap nooit vergeten.

Thans keer ik naar mijn ouders in Zion terug om hen met vreugde te ontmoeten. Ik vertrouw dat onze vriendschap zal voortduren en dat wij God zullen dienen overeenkomstig de eeuwige beginselen van het Evangelie. Mijn gevoelens zijn in het kort in deze enkele woorden opgesloten en ik vertrouw, dat U hiernit mijn waardeering voor alles wat U voor mij heeft gedaan, zult kunnen opmerken.

De beste wenschen en tot weerziens,

Uw broeder in het Evangelie
V. T. HOLLAND.

Verplaatsingen en Benoemingen.

Ouderlingen; I. Z. Ward van Delft naar Groningen als president van het district; G. E. Hill van Enschede naar Delft als president dier vertakking; R. J. West van Almelo naar Enschede; J. V. McGrath van Apeldoorn naar Rotterdam als president van het district; L. W. M. Dalebout van Amersfoort naar Apeldoorn als president der Gemeente; G. v. d. Waard als president der Rotterdamsche Gemeente; J. S. Humphrey van Vlissingen naar Rotterdam; F. E. Mitchell van Rotterdam naar Goes; A. Holm van Vlissingen naar Amsterdam; N. J. Mortensen van Amsterdam naar Middelburg; O. van Orden van Middelburg naar Alkmaar als president der Vertakking; J. H. van Haren van Alkmaar naar Schiedam; W. H. Perry van Schiedam naar Goes; C. Henrie van Almelo naar Den Haag; W. M. Chipman van Den Haag naar Rotterdam; H. J. Noorda van Leiden aangewezen om te werken als bootzending (de boot, die verleden jaar is aangekocht en verschenen winter heeft stil gelegen, zal nu weer gebruikt worden en de provincie Gelderland doorkruisen, zoodat de inwoners van dat gedeelte van Nederland het Evangelie zullen kunnen hooren); C. S. Stephens van Zutphen aangewezen om te werken als bootzending; P. J. B. Leeuwenburg (onlangs door President John P. Lillywhite als zending ter zijde gezet) aangewezen om te werken als bootzending; M. E. Carr van Amsterdam naar Woerden en H. de Mik (onlangs uit Zion gearriveerd) naar Woerden.